

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਕੇ ਕਲਾਸ ਚਲਾਓ, ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹੋ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਹੰਕਾਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ?

ਉੱਤਰ:- ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੰਕਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਾਉਣਗੀਆਂ। ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਚਲੀ ਗਈ ਤਾਂ ਹੁੱਸ ਕੇ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ- ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਟੀਚਰ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣੋ। ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬਾਪ ਤੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਟੇਪ ਮੁਰਲੀ ਆਦਿ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਹੀ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼, ਮਧਿਅਮ ਅਤੇ ਕਨਿਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਹਨ ਉਤਮ, ਵਿਚਕਾਰ ਹਨ ਮਧਿਅਮ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ ਕਨਿਸ਼ਟ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਨਵੀਂ ਉੱਤਮ ਫਿਰ ਮਧਿਅਮ ਫਿਰ ਕਨਿਸ਼ਟ ਮਤਲਬ ਪੁਰਾਣੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ - ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬਿਠਾਇਆ? ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਝਾੜ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਲੈ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਹੇਠਾਂ ਵੀ ਤਪ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਤਕ ਇੱਕਦਮ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇੰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਅਕਲਮੰਦ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੀ ਬੇਅਕਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੀ.ਕੇ. ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੰਪਲੀਟ ਪਾਸ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਕਤ ਤੇ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਕੋਈ ਬਣ ਨਾ ਸਕੇ ਪਰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੋਏ ਨਾ। ਇਸ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਉਹ ਵਿਜੇਯੰਤੀ ਅਤੇ ਜੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਇਲਜਾਮ ਲਗਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਝਗੜਾ - ਫਸਾਦ ਮਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਰ ਹੀ ਕੀ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਦੀ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਬਾ ਰਾਏ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇਨਸ਼ਿਓਰ ਕਰਾ ਦੇਵੋ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬਾਪ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਲਯੁਗ ਹਾਲੇ ਰੇਗੜ੍ਹੀ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। (ਘੁਟਨਿਆ ਦੇ ਬਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ) ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਤੇ ਪਏ ਹਨ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਤੋਂ ਜਰੂਰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਰੂਪ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਬ ਵੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੱਬ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਬ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਜਰੂਰ ਇਹ ਕੁੱਝ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਫਿਰ ਰਸਤੇ ਤੋਂ, ਮਕਾਨਾਂ ਉਪਰ ਵੀ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਰਸਤੇ ਦਾ ਵੀ ਸੁਭਾਸ਼ ਮਾਰਗ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੁਭਾਸ਼ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਹਿਸ਼ੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਬਣਾ ਕੇ ਵੱਡਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਵਡਿਆਈ ਬੈਠ ਲਿਖਣ। ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਭਗਤੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੈਠ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਤਾਂ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੇ ਕੁਝ ਵਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇਥੇ ਰੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜਰੂਰ ਘਰ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਲਾਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਂਦੇ। 7-8 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਕਲਾਸ ਚਲਾ ਸਕੇ। ਬਹੁਤ ਜਗ੍ਹਾ ਇਵੇਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਫਿਰ ਮੁਰਲੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਉਸ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਦੀ ਮਾਂਗਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਕਿਤੇ ਗਈ ਤਾਂ ਬਸ ਹੁੱਸ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਖਿਟਪਿਟ

ਹੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬੈਠ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਜੀਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਜਾਣਗੇ ਨਾ। ਉਥੇ ਸਭ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਜਾ ਦੀ ਉਮਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰਜਾ ਦੀ ਵੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੈ ਹੀ ਅਮਰਲੋਕ। ਬਾਕੀ ਪੱਦਵੀ ਘੱਟ - ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟਾਪਿਕ ਤੇ ਕਲਾਸ ਕਰਵਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚੰਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਲਾਸ ਚਲਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰੜੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਬਾਲਿਕਾਵਾਂ ਕੀ ਸਮਝਾਉਣਗੀਆਂ? ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਖਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ।

ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਟਾਪਿਕ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਹਨ ਉਛਲ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ, ਕਦੀ ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ। ਮੁਰਲੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਸਿੱਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਆਪਣੀ ਉਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਪਣਾ ਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ) ਵੀ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਪਰੰਤੂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੱਲ ਰਹੇ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਏ ਹਨ, ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਰਹੇਗੀ ਨਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਇਧਰ - ਉਧਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਘਰ - ਬਾਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸੀ ਫਿਰ ਬੁਧੀਯੋਗ ਕਿੱਥੇ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਬੁਧੀਯੋਗ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਗਾਵੜੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਇਹ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਮੁਰਲੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਅੰਦਰ ਦਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖਿਆਲ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਫਲਾਣੀ ਭੈਣ ਸੁਣਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਕਿਤੇ - ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਕਿਧਰੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਭਟਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਹੋਰ - ਹੋਰ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ ਨਾ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠੇਗਾ। ਸਭ ਥੋੜੀ ਨਾ 8 ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ, ਯੋਗ, ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਇਹ ਸਭ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ਼ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਲਾਲਚੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲਾਲਚ ਦਾ ਭੂਤ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪਰਵੇਸ਼ਤਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਭੁੱਖ - ਭੁੱਖ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਖਾਉ - ਖਾਉ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਬਲਾਉਂਦੇ... ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਖਾਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਆਸਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਖਾਣਾ ਵੀ ਕਾਇਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਬਨਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਬਣਨਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਬੈਠੋ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਭਾਰਤ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਆਏ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਰਵੋਤਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਣ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੰਨਣਗੇ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਅਲਾਊ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਫਿਰ ਵਿਗੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ - ਕੀ ਅਸੀਂ ਬੇਸਮਝ ਹਾਂ ਜੋ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਸਤਸੰਗਾ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੁਣਨਾ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਚਿੰਤਰਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਆਸੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦੈਵੀ ਰਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਆਇਆ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਦੈਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਦੀ ਨਾ ਸਥੂਲ ਹਿੰਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜ ਪੋਇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਘੇਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਪ ਆ ਕੇ ਘੇਰ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਘੇਰ ਸੋਜਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਕੇ ਮੁਖ ਮੋੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ,

ਅਜਿਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਹਾਂਮੂਰਖ। ਕਿਨਾਂ ਜਬਰਦਸਤ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਦੇ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਜਾ ਠੁਕਰਾਓ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦਰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ - ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ। ਛੱਡਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹਾਂ, ਲੱਛਣ ਚੰਗੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਲਿਖਦੀਆਂ ਹਨ - ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਲੋਕ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹਨ। ਬੜੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਂਦਰੀ, ਸੰਸ਼ੋਭਿਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ। ਫਿਰ ਪਦ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਚਾਹੇ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਗਿਆਨੀ ਸਮਝੇ ਪਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਕੋਲ ਸਾਸ਼ਤਰਾਂ ਤੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਦੇ ਸਮੇਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਹਰ ਭਟਕਦਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਮਹਾਂਵਾਕ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਤੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਹਨ? ਲਾਲਚ ਦਾ ਭੂਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਵਰਦਾਨ:- ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਿਫਟ ਨਾਲ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ: ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਿਫਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵੰਡਰਫੁਲ ਲਿਫਟ ਨਾਲ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਿਰਫ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਸਵਿੱਚ ਆਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਕੈਂਡ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਓਗੇ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਚਾਹੇ ਜਿਸ ਲੋਕ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਉਥੇ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਸ ਲਿਫਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਕੇਅਰਫੁਲ ਬਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਸਵਿੱਚ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਸੈਟ ਕਰੋ। ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੋਕੇ ਇਸ ਲਿਫਟ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨ ਨੂੰ ਸਦਾ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਦੀ ਕਲਾ ਹੈ।
